

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

59. An omittens per unum annum confessionem, toties peccet, quoties non confitetur, oblata confitendi opportunitate? Ex part. 3. tract. 4. res. 134. alias 135.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

confiteri se habuisse voluntatem surripiendi, nisi etiam ex hoc sequeretur periculum; idem in aliis peccatis; nam confessio debet esse integra, quantum fieri potest. Item eum, qui solum habet peccatum reservatum, posse in necessitate communicandi confiteri actum internum, & ab eo absolvi, quamvis penitens adhuc retineat obligationem presentandi se coram Superiore pro reservatione. Vide etiam Coninch de Sacrament. disput. 3. dub. 9. num. 95.

6. Sed obiter hic quæro, an qui ob vitandum scandalum debet sumere Eucharistiam, & habet peccata reservata, tenetur ne illa cum non reservatis Confessario manifestare, si non haberet potestatem in reservata? Et negativè respondet Alexander Alensis 4. part. quest. 18. memb. 4. artic. 5. §. 2. ad ult. Petrus de Soto lect. 10. de Confess. & alij relati à Suarez disput. 31. sect. 3. n. 8. quorum sententiam ipse meritò probabilem reputat: neque enim obligatis peccata fateri, nisi Sacerdoti ea integre, & perfectè judicare, ab eisque absolutionem concedere valenti; quia solum ob absolutionem sacramentalem obtinendam, est obligatio confitendi peccata.

7. Sed etiam probabiliter sententiæ affirmativæ adheret Trullench de Sacram. lib. 4. cap. 6. dub. 7. num. 17. Villalobos in Summa, tom. 1. tract. 9. difficultat. 37. numer. 3. Layman lib. 5. tract. 6. cap. 12. num. 11. Suarez ubi supra, & alij. Quia confessarius penitentem absolvens, necessario judicare debet absolutioni esse ritè dispositum: at hoc judicium convenienter habere non potest, nisi sibi manifestentur ea, quæ rectè dispositioni obviare possunt. Igitur cum peccata reservata huic possint dispositioni obviare, efficitur ea manifestanda esse. Quòd si respondeas, Confessarium obligatum esse judicare de penitentis dispositione juxta causam, cuius est legitimus iudex, reservatorum autem legitimum iudicem non esse, ac proinde non esse illi necessario manifestanda. Alias nunquam tibi liceret retinere peccatum in confessione, si eò tacito Confessarius cognoscere non posset ritè te esse dispositum. Obstat, quia esto Confessarius per se non iudicet de dispositione penitentis, nisi secundum causam sibi propositam, & penitens non semper obligatus sit omnem sui causam manifestare: at quando eam manifestationem absque gravi sui, vel alterius jactura præstare potest, videtur ad eam faciendam obligatus: quippè Confessarij sententia non tam in peccata confessà, quam in confidentem cedit; ipse enim est qui absolvitur. Debet ergo fateri, quæ ipsius absolutioni obviare possunt.

RESOL. LIX.

An omittens per unum annum confessiones, toties peccet, quoties non confitetur, oblata confitendi opportunitate? Ex part. 3. tract. 4. Resol. 134. alias 135.

§. 1. Affirmativam sententiam docet Bonacina de Sacrament. disputat. 5. quest. 5. sentent. 2. punct. 4. numer. 30. quia quomodo fieri potest, ut aliquis teneatur quamprimum ad confessionem faciendam, & nihilominus non peccet eam præmittendo, oblata post annum opportunitate? Alioquin dicendum esset, facientem contra præceptum in re gravi non peccare mortaliter, quod nullus audebit asseveranter affirmare. Ita Bonacina.

2. Sed contrariam sententiam docet ex nostris Molfesius in Summa tom. 1. tractat. 7. capit. 10. numer. 37. ubi sic ait: Quod autem dicunt auctores contrarij durum sequi, & continuò peccare, si statim non confiteretur elapso anno. Respondetur non esse durum ex parte præcepti, sed ex parte non adimplentis. At non semper committit novum peccatum mortale, sed continuando, & aggravando peccatum commissum per omissionem confessionis in Paschate, & sic satis est confiteri tempus, à quo non est confessus peccata sua, nisi interveniat etiam contemptus præcepti, tunc enim esset hoc explicandum in confessione. Sic Molfesius, & Valentia tom. 4. disput. 7. quest. 9. punct. 4. ubi sic asserit: Neque tamen idcirco volumus toties aliquem de novo peccare, quoties elapso anno confessionem differt, cum possit confiteri, sed dicimus manere illum adstrictum eodem illo peccato, quod admisit, non confitendo intra annum, idque tandiù, tandiù anno elapso confessionem differt, ac proinde teneri illum statim confiteri sub illo eodem peccato. Sic Valentia.

3. Ego verò (ut supra approbatum est) puto probabiliter, quòd si quis in Paschate confessionem non fecit, non tenetur postea amplius confiteri, sed dato & non concessio hanc sententiam esse improbabilem, adhuc tamen contra Bonacinam puto in tali casu, quòd quanto diutius quis confessionem sine causa differt, tanto magis peccatum auget, non autem peccare denuò toties, quoties. Et ita docent etiam Layman in Theologia moral. lib. 5. tract. 6. capit. 5. num. 8. corollar. 1. Villalobos in Summa, tom. 1. tract. 9. diff. 88. num. 8. Nugnus in addit. 3. part. tom. 2. quest. 6. art. 5. diff. 5. & alij.

Suprà in Res. quæ hinc est 55.

RESOL. LX.

An quis in Paschate teneatur confiteri peccata venialia, ut adimpleat præceptum, si mortalia, quæ habet, ratione alicujus periculi, vel alterius infamie minimè confiteri possit? Ex part. 3. tract. 4. Resol. 75.

§. 1. Affirmativè respondet Didacus Nugnus in addit. ad 3. part. D. Thoma, quest. 6. art. 6. difficult. 1. quia præceptum annualis confessionis obligat, quando tantum sunt peccata venialia. Secundo talis homo, simpliciter loquendo, §. 1. per totum, & infra in r. ex Res. 33. §. 2. in fine, & in Res. 16. §. 2. ut supra dictum est contra Alensem part. 4. quest. 18. num. 4. art. 2. Richardum in 4. dist. 17. art. 2. quest. 4. ad primum. Bonaventuram ibid. art. 2. quest. 1. & alios, quis non tenetur confiteri venialia ex præcepto Ecclesiastico de annua confessione, quia Ecclesia, ut rectè notat Becanus de Sacrament. cap. 36. quest. 6. num. 3. & alij, non fecit novum præceptum de confessione; sed solum determinavit divinum præceptum ad certum tempus. Ergo si non tenemur præcepto divino confiteri venialia, non tenemur etiam determinationi hujus præcepti.

Sup. hoc in duabus Res. f. q. & in tom. 7. tr. 1. ex Res. 124. §. 1. per totum, & infra in r. ex Res. 33. §. 2. in fine, & in Res. 16. §. 2. ad medium, à vers. An qui. & in to. 4. tr. 4. ex Res. 47. §. 1. & ibi in tr. 3. ex Res. 146. §. Sed ego. à lin. 4. vel 5.

2. Sed contrariam sententiam docet Suarez in 3. part. tom. 4. disput. 36. sect. 6. num. 1. in fine, nam ut supra dictum est contra Alensem part. 4. quest. 18. num. 4. art. 2. Richardum in 4. dist. 17. art. 2. quest. 4. ad primum. Bonaventuram ibid. art. 2. quest. 1. & alios, quis non tenetur confiteri venialia ex præcepto Ecclesiastico de annua confessione, quia Ecclesia, ut rectè notat Becanus de Sacrament. cap. 36. quest. 6. num. 3. & alij, non fecit novum præceptum de confessione; sed solum determinavit divinum præceptum ad certum tempus. Ergo si non tenemur præcepto divino confiteri venialia, non tenemur etiam determinationi hujus præcepti.

3. Dicendum est igitur in casu proposito, quòd si aliquis non potest confiteri mortalia propter aliquod periculum, vel infamiam, non tenetur ad implendum præceptum annuæ confessionis, alia peccata venialia, quæ habet, confitendo.

